

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Veroniky Křesťanové, Dr., a soudkyň Mgr. Kateřiny Sedlákové a JUDr. Blanky Bendové, ve věci žalobců: a) **Karel R.**, narozen xxx, bytem xxx, b) **MUDr. Laura A. Č.**, narozena xxx, bytem xxx, c) **S. R.**, narozena xxx, d) **K. R.**, narozen xxx, oba bytem jako žalobkyně b), všichni zastoupeni Mgr. Janem Andruško, advokátem, se sídlem v Praze 1, Jungmannova 31, proti žalované: **EMPRESA MEDIA, a.s.**, IČO 26418011, se sídlem v Praze 4, Mikuleckého 1309/4, zastoupena JUDr. Petrem Pečeným, advokátem, se sídlem v Praze 1, Purkyňova 74/2, o ochranu osobnosti, k odvolání žalobců i žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 2. května 2017, č. j. 16 C 27/2016 – 154,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku II.
  - a) v rozsahu, kterým bylo žalované uloženo **upustit od zveřejňování a šíření informací, komentářů či jakýchkoli jiných sdělení či výroků konkrétně - xxx;**
- o xxx, pokud to je v rozporu s jejich oprávněnými zájmy;
- o xxx, pokud to je v rozporu s jejich oprávněnými zájmy;
p o t v r z u j e ; a
  - b) ve zbývajícím rozsahu, tj. v rozsahu, kterým bylo uloženo žalované upustit od zveřejňování a šíření informací, komentářů či jakýchkoli jiných sdělení či výroků xxx nad rámec konkrétně uvedený výše pod písm. a) (tzn. i včetně tématu vzájemných xxx, pokud to není v rozporu s jejich oprávněnými zájmy, a včetně tématu xxx, pokud to není v rozporu s jejich oprávněnými zájmy) m ě n í tak, že žaloba se v tomto rozsahu z a m í t á.
- II. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku III. m ě n í jen tak, že v rozsahu žalobního návrhu, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobci a) částku 125.000 Kč, žalobkyni c) částku 25.000 Kč a žalobci d) částku 25.000 Kč, se žaloba z a m í t á, jinak (tj. co do přiznání částky **375.000 Kč žalobci a/**,

300.000 Kč žalobkyni b/, 75.000 Kč žalobkyni c/ a 75.000 Kč žalobci d/) se rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku **p o t v r z u j e .**

- III. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku IV. **m ě n í** jen tak, že žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit **žalobkyni b)** do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku částku ve výši dalších **75.000 Kč**, jinak (tj. co do zamítnutí částky 500.000 Kč žalobci a/, 625.000 Kč žalobkyni b/, 900.000 Kč žalobkyni c/ a 900.000 Kč žalobci d/) se rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku **p o t v r z u j e .**
- IV. Žalovaná je **p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů žalobci a) částku ve výši **18.638,90 Kč**, žalobkyni b) částku ve výši **19.138,90 Kč**, žalobkyni c) částku ve výši **19.638,90 Kč** a žalobkyni d) částku ve výši **19.638,90 Kč**, a to vždy do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobců Mgr. Jana Andruško, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobci se návrhem podaným dne 18. 3. 2016 domáhali proti žalované ochrany svých osobnostních práv a žádali, aby žalovaná byla uložena povinnost odstranit z internetového portálu žalované žalobou napadané články, které se nežádoucím způsobem dotýkají žalobců a zasahují do jejich práv, jakož i povinnost upustit od zveřejňování a šíření jakýchkoli informací, komentářů či jakýchkoli jiných sdělení či výroků o xxx, a to zejména xxx, xxx. Na odčinění nemajetkové újmy, kterou jim žalovaná zveřejněním v žalobě označených 32 článků způsobila, pak žalobou žádali, aby žalovaná každému z nich na náhradě nemajetkové újmy (relutární satisfakce) zaplatila částku 1.000.000 Kč. Žalobci svůj návrh odůvodnili především tím, že žalovaná 32 články z období let 2012 až 2015 (dále též „Články“) útočí na soukromí žalobců, což dokládají Články, které se neustále otírají o osoby žalobců, zejména žalobce a) a zasahují xxx, neboť žalovaná v Článcích vede neustálé polemiky o tom, xxx, naznačuje čtenářům, že xxx, neustále tyto vztahy rozebírá, reportéři žalované neustále sledují rodinu žalobců, a to i ve zcela nevhodných situacích, Články, přesahují únosnou mez zásahu, kterou by bylo možno tolerovat. Žalobci rozsáhle argumentují judikaturou českých soudů na podporu důvodnosti svých nároků, poukazují na skutečnost, že citlivá sféra žalobců byla nevybíravým jednáním žalované vážně zasažena. Žalovaná by měla mít povědomost o tom, že takto jednat nemůže, přesto tak jedná opakovaně a dlouhodobě a jednotlivá periodika, ve kterých informace vycházejí, mají vysoký náklad, tyto informace se může dozvědět široká veřejnost v České republice. Jedinou motivací žalované přitom může být dosažení zisku, přitom na intimních informacích o žalobcích není žádný veřejný zájem, jedná se o pouhé ukojení zvědavosti. Celkové poměry žalované pro to, aby poskytla žalobcům relutární satisfakci, jsou příznivé a žalovaná může žalobou požadované částky uhradit, aniž by to pro žalovanou mělo likvidační následek, ale zároveň to může být dostatečným poučením do budoucna, takového jednání se zdržet (prevenčně sankční prvek). Pokud jde o námitku promlčení, kterou žalovaná na svou obranu vznesla vzhledem k tomu, že Články byly publikovány i v období od června 2012 do února 2013, žalobci namítané časové souvislosti nezpochybňují, avšak mají za to, že i pokud by se za část období o promlčení jednalo, pak na celkové posouzení věci to nemůže mít podstatnějšího významu.

Žalovaná navrhl, aby byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta, neboť je přesvědčena, že do soukromí žalobců nijak nezasáhla, když žalobce a) je veřejně známou osobou, jakožto xxx, a žalovaná je tedy oprávněna o osobě v postavení mediální hvězdy podávat veřejnosti

určité informace. Žalovaná je navíc přesvědčena, že veškeré informace, které podávala, jsou informacemi pravdivými a pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti. Žalovaná má za to, že pouze realizovala svou svobodu projevu, kterou by v demokratickém státě mít měla. Prioritním požadavkem na náhradu nemajetkové újmy by měla být omluva a teprve poté je možno uvažovat o náhradě nemajetkové újmy v penězích, pro tu ovšem nejsou splněny podmínky. Navíc žalovaná poukázala na to, že je překvapivé, že žalobci požadují naprosto identickou částku pro každého ze žalobců (částku 1.000.000 Kč) a nijak její konkrétní výši pro každého ze žalobců konkrétně neodůvodňují. Žalovaná rovněž vznesla námitku promlčení, neboť nárok na přiznání nemajetkové újmy v penězích promlčení podléhá, a pokud by tedy soud dospěl i k takovému závěru, že žaloba je důvodná, pak minimálně u té části Článků, která byla zveřejněna v období června 2012 až února 2013, je právo žalobců již promlčeno. Žalovaná také poukázala na to, že v předžalobní výzvě žalobců nebyly zmíněny všechny Články a tato skutečnost by měla mít vliv na náhradu nákladů řízení ve smyslu ustanovení § 142a o. s. ř., i kdyby jinak shledal soud žalobu důvodnou.

Soud I. stupně v záhlaví označeným rozsudkem výrokem I. uložil žalované povinnost ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku odstranit:

- Z internetových stránek www.tyden.cz část článku „xxx“ a to: podtitulek „xxx ?“ a text: „xxx. Jak však píše deník Aha!, xxx. xxx. xxx. xxx. „xxx ?! xxx ?! xxx“. xxx“, a dále

část úvodního odstavce článku spočívající v textu: „ xxx. xxx ?“;

- z internetových stránek www.tyden.cz část článku „xxx, a to: podtitulek „xxx“ a text: „xxx. xxx. xxx. „xxx.“ xxx. xxx,“ xxx. xxx“; a dále část úvodního odstavce článku spočívající v textu: „xxx ...“

- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx!“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx?“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx!“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek sedmicka.tyden.cz;
- článek „xxx“ z internetových stránek www.tyden.cz.

Výrokem II. v záhlaví uvedeného rozsudku uložil soud I. stupně žalované povinnost upustit od zveřejňování a šíření jakýchkoli informací, komentářů či jakýchkoli jiných sdělení či výroků o xxx, a to zejména o: xxx; xxx; xxx.

Výrokem III. v záhlaví uvedeného rozsudku uložil soud I. stupně žalované povinnost zaplatit do 3 dnů od právní moci rozsudku žalobci a) částku 500.000 Kč, žalobkyni b) částku 300.000 Kč, žalobkyni c) částku 100.000 Kč a žalobci d) částku 100.000 Kč.

Výrokem IV. pak soud I. stupně, co do zbytku požadovaného zadostiučinění zamítl, tj. zamítl žalobu, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci a) částku 500.000 Kč, žalobkyni b) částku 700.000 Kč, žalobkyni c) částku 900.000 Kč a žalobci d) částku 900.000 Kč.

Výrokem V. uložil soud I. stupně žalované povinnost nahradit žalobcům náklady soudního řízení v částce 95.829 Kč, ve lhůtě do 3 dnů od právní moci rozsudku, k rukám právnímu zástupci žalobců Mgr. Janu Andruškovi, advokátovi.

Takto rozhodl soud I. stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost poukazuje.

Stěžejní pro rozhodnutí soudu I. stupně bylo, že žalovaná neoprávněně zasáhla do osobnosti žalobců, konkrétně do práva na jejich soukromí. V takovém případě je namístě vyhovět žalobě v rozsahu odstraňovacího nároku a uložit žalované odstranit z uvedených internetových stránek tam nacházející se Články a rovněž je namístě do budoucna zakázat žalované šířit informace ze soukromí žalobců. Důvodný je dle soudu I. stupně rovněž co do základu nárok na relutární satisfakci s tím, že výši je třeba přiznat dle intenzity zásahu. Tu soudu I. stupně shledal největší ve vztahu k žalobci a), když články byly vydávány především kvůli jeho osobě. Žalobci a) tak soudu I. stupně přiznal relutární satisfakci nejvyšší (500.000 Kč), žalobkyni b) přiznal částku o 200.000 Kč nižší (tj. 300.000 Kč) a žalobcům c) a d) vzhledem i k jejich věku pak částku po 100.000 Kč, ve zbylém rozsahu požadované relutární satisfakce pak žalobu pro nedůvodnost zamítl. Žalobcům přiznal postupem podle ustanovení § 142 odst. 1 a 3 o. s. ř. náhradu nákladů řízení v celém rozsahu, když při výpočtu odměny advokáta vzal v potaz zaplacený soudní poplatek a náklady na právní zastoupení v rozsahu čtyř tzv. plných úkonů právní služby (sepis žaloby, replika k vyjádření žalované, předžalobní výzva, účast na jednání) v režimu § 11 odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb. se sazbou odměny 3.100 Kč/úkon a jednoho tzv. polovičního úkonu úkon (účast při vyhlášení rozsudku) v režimu § 11 odst. 2 písm. f) vyhl. č. 177/1996 Sb. se sazbou odměny 1.550 Kč/úkon.

Rozsudek soudu I. stupně napadli v celém rozsahu včasným a přípustným odvoláním jak žalobci (do výroků IV. a V.), tak i žalovaná (do výroků II., III. a V.). Výrok I. o přiznání odstraňovacího nároku zůstal odvoláními nedotčen a samostatně nabyl právní moci (§ 206 odst. 2 o. s. ř.).

Žalobci mají za to, že soud I. stupně při určení výše finanční satisfakce vycházel z chybného posouzení základních okolností případu a odchýlil se od judikatury Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu i Nejvyššího soudu. V odvolání opakují argumenty z předchozího průběhu řízení. Mají za to, že soud I. stupně nesprávně hodnotil odlišné postavení jednotlivých žalobců ve společnosti, to že žalobce a) je osobou veřejně známou, neznamená, že ostatní členy rodiny Články zasahují jen druhotně. Žalobkyně b) se nedobrovolně stala centrem mediálního zájmu, když žalovaná ji označuje jako „xxx“, „xxx“, apod., přičemž to zašlo až tak daleko, že byla žalovanou označena za „xxx“. Vzhledem k intenzitě útoků žalované do práv žalobkyně b) nelze uzavřít, že by újma způsobená žalobkyni b) byla nižší než u žalobce a), když žalobci zdůrazňují, že tíhu a závažnost zásahu do práv žalobkyně b) vnímá negativně i žalobce a). Výše relutární satisfakce vzhledem k nezletilým žalobcům c) a d) je pak v rozporu s Úmluvou o právech dítěte a judikaturou. Skutečnost, že si děti nejsou v daný moment schopny plně uvědomovat vážnost zásahu do

jejich osobnostních práv, nesnižuje intenzitu zásahu, naopak při stanovení výše zadostiučinění je třeba zohlednit zvláštní ochranu žalobců c) a d) jako nezletilých dětí. Soud I. stupně rovněž nevzal dostatečně v úvahu osobu žalované, která je významným mediálním domem, z žalobců činila za účelem navýšení zisků pouhý objekt, výše odškodnění by měla plnit i odražující a odrazující funkci, tyto funkce však soudem I. stupně přiznané finanční zadostiučinění plnit nemůže, jelikož žalovaná je nebude vnímat jako dostatečně citelné. Rovněž poukazují na to, že žalovaná neprojevila žádnou známku sebereflexe, naopak i v průběhu řízení o žalobcích publikovala další články. Soud I. stupně rovněž nesprávně vypočetl výši náhrady nákladů řízení, když vycházel z chybného počtu úkonů. U nákladů právního zastoupení vynechal jeden úkon právní služby (další porada s klientem). Žalobci navrhují, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě v rozsahu, ve kterém byla zamítnuta, vyhová a změni i nákladový výrok, kdy výše nákladů žalobců za řízení před soudem I. stupně činila celkem 108.196 Kč, současně žádají, aby jim byla přiznána náhrada nákladů odvolacího řízení.

Žalovaná ve svém odvolání vyčítá soudu I. stupně, že nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem a označeným důkazům, neúplně zjistil skutkový stav věci a věc nesprávně právně posoudil. Žalovaná na jednání dne 13. 4. 2017 navrhla důkazy, které však soud neprovedl, ani je nezamítl. Jednak chtěla prokázat pravdivost některých Článků výsledkem Mirky D. a Karena M., žalovaná tak chtěla prokázat okolnosti vzniku rozhovoru s Janou K. zveřejněného v Článku č. xxx na tyden.cz, čímž mělo být prokázáno, že Jana K. skutečně mluvila o soukromí žalobců. Rovněž nebyla provedena rešerše článků z Newton media, jež by dokázala, že žalovaná nebyla jedinou, ani první, kdo o soukromí žalobců informoval. Náhled výstupu záložky Net Monitoru pak měl prokázat počet návštěv na webu žalované s tím, že žalobci zaměňují počet návštěv s počtem návštěvníků, tímto by byla dokázána případná míra zásahu žalované oproti nejnavštěvovanějším internetovým stránkám (blesk.cz, super.cz). Při stanovení výše finanční satisfakce pak soud I. stupně nepřihlédl k tomu, že žalovaná pouze odkazovala na informace uvedené na jiných serverech, a k výše uvedenému. Přiznaná finanční satisfakce není přiměřená, odůvodnění její výše je pak nekonkrétní a nepřezkoumatelné. Vůbec pak již žalovaná nesouhlasí s peněžní satisfakcí přiznanou žalobcům c) a d), když tito jsou nezletilými dětmi a sám soud I. stupně uvádí, že se jich stěží mohly mediální „výpady“ žalované fakticky dotýkat, nemohla být snížena jejich čest ani důstojnost, ve vztahu k nim nelze u peněžní satisfakce mluvit ani o preventivní funkci, tu by měl plnit přiznaný zdržovací nárok. Jako nepřiměřený pak žalovaná shledává zdržovací výrok, když jeho široký rozsah by žalované neumožňoval, aby například v případě, že žalobci a) a b) navštíví společenskou akci, o nich informovala jako o partnerech. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek v rozsahu výroků II., III. a V. zrušil a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení.

K odvolání žalobců se pak žalovaná vyjádřila tak, že je nedůvodné. Má za to, že není namístě relutární satisfakce v jakékoli výši, tedy ani její zvýšení oproti rozhodnutí soudu I. stupně. Žalovaná opakuje argumenty uvedené ve svém odvolání. Nadto poukazuje, že ačkoliv byla námitka promlčení shledána důvodnou, soud I. stupně toto ve svém rozhodování nijak neakcentoval. Ohledně úkonu navíc – porady s klientem poukazuje, že tento úkon nijak ze spisu neplyne a žalovaná neví ani o tom, že by byl nějak doložen.

Žalobci se k odvolání žalované vyjádřili tak, že je nedůvodné. Tvrzení žalované, že se soud I. stupně s neprovedenými důkazy nijak nevypořádal, je nepravdivé, učinil tak během jednání a rovněž v napadeném rozsudku. Argument, že žalovaná nebyla první, kdo s informacemi přišel, je absurdní, v takovém případě by se žalobci mohli satisfakce domáhat jen proti původnímu „škůdci“, žalovaná by mohla o soukromí žalobců informovat pouze v případě jejich souhlasu, ten však dán nebyl, způsob, jakým k informacím žalovaná přišla, je

irelevantní. Ničeho na tomto nemění ani to, že informace v jednom z článků měla poskytnout Jana K. Bez právního významu je též to, zda jsou informace pravdivé, či nikoli. Intenzita zásahů pak žalobci byla doložena mj. zprávou Net Monitoru, jež byla provedena k důkazu.

Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání žalobců i žalované jsou částečně důvodná.

Odvolací soud postupem podle ustanovení § 213 odst. 4 o. s. ř. provedl k důkazu Přehled článků z Newton media, a.s. Postupem podle ustanovení § 213a odst. 1 ve spojení s § 120 odst. 2 o. s. ř. doplnil dokazování zprávami MEDIA PROJEKT o čtenosti a prodaném nákladu za roky 2012, 2013, 2014 a 2015, žalobami žalobců souběžně podanými v souvislosti s články obdobného charakteru proti CZECH NEWS CENTER, a.s. (Obvodní soud pro Prahu 7, sp. zn. 15 C 30/2016), proti Bauer media v. o. s. (Obvodní soud pro Prahu 5, sp. zn. 28 C 75/2016), proti Bauer Media Praha, v. o. s. (Obvodní soud pro Prahu 5, sp. zn. 28 C 70/2016), proti Story Publishing s. r. o. (zde včetně pravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 7. 12. 2016, sp. zn. 26 C 30/2016) a proti RF HOBBY s.r.o. (zde včetně nepravomocného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 11. 5. 2017, č. j. 17 C 102/20165-190) a údaji o návštěvnosti internetových stránek Net Monitor za období červen 2012 a říjen 2015. Výslech svědků navrhovaných žalovanou odvolací soud neprovedl, neboť pro rozhodnutí nebyla pravdivost tvrzení, kterými bylo zasaženo do soukromí žalobců, relevantní, soud I. stupně postupoval správně, když tyto důkazy neprovedl, stejně tak nebylo třeba zjišťovat okolnosti poskytování informací ze strany třetí osoby (Jany K.).

Na základě odvolacím soudem doplněného dokazování, skutkového stavu zjištěného soudem I. stupně a mezi stranami nesporného obsahu Článků vycházel odvolací soud z takto shrnutého skutkového stavu:

Dne xxx vyšly v deníku Aha! a na internetovém portálu www.ahaonline.cz články, které píší o tom, že xxx, zároveň je spekulováno, zda je xxx (*Přehled zpráv z Newton media, a.s.*). Ve stejný den jako deník Aha! – tedy xxx – vyšel na webu žalované www.tyden.cz první z žalobou napadených článků, kde se informuje o tom, co se píše v deníku Aha!, a to s podtitulkem „xxx?“ (*Článek č. 1*). V dalších dnech o tomto tématu informovala další (bulvární) média (super.cz, nova.cz, blesk.cz, Pestrý svět, Rytmus života, Blesk, Šíp), titulky těchto článků se točí kolem jména žalobce, v titulcích se píše o xxx, o xxx, o „xxx“ (*Přehled zpráv z Newton media, a.s.*). Ode dne xxx až do dne podání žaloby, a rovněž i v době po podání žaloby (*článek „xxx“*) bylo žalovanou (a i dalšími bulvárními médii) opakovaně informováno o xxx, o xxx a obecně o soukromí žalobců, jak je tvrzeno v žalobě v této věci. Žalovaná v Článcích opakovaně označuje žalobkyni b) za xxx c/ a d/ (takto je označována již ve článku ze dne xxx, kde se zároveň mluví o xxx), za xxx, xxx, za xxx, xxx, a o xxx. Píše se xxx., že xxx, že se xxx, píše se o xxx“. Rovněž z Článků vyplývá, že xxx, kterou xxx. V Článcích je opakováno, že xxx. Titulky či podtitulky všech Článků obsahují jméno žalobce a). V Článcích se opakovaně konstatuje, že žalobce a) a jeho rodina si přísně střeží soukromí a médiím o soukromí neposkytují informace (*obsah žalobou napadených Článků, který byl mezi účastníky nesporným*).

V období za roky 2012 až 2015 byl nejprodávanějším bulvárním (resp. i obecně) deník Blesk s průměrnou čteností za tyto roky 1.123.750 čtenářů. Deník Aha měl v tomto období průměrnou čtenost 260.750 čtenářů. Týdeník Sedmička patřil v tomto období s průměrnou čteností 317.250 čtenářů mezi nejčtenější společenské (bulvární) týdeníky (*zprávy MEDIA PROJEKT o čtenosti a prodaném nákladu za roky 2012, 2013, 2014 a 2015*). V červnu 2012

– tedy v době prvního uveřejňování informací ze soukromí žalobců – měla zpravodajská sekce webu blesk.cz návštěvnost 595.601 reálných uživatelů měsíčně, sekce o celebritách pak 560.814 reálných uživatelů, celkem měl blesk.cz měsíčně návštěvnost 1.308.759 reálných uživatelů. Ahaonline.cz mělo v tento měsíc navštívit 415.084 reálných uživatelů, web tyden.cz pak měl v červnu 2012 celkem návštěvnost 507.813 reálných uživatelů (*Data z Net Monitor za červen 2012*). V říjnu 2015 stránky blesk.cz navštívilo celkem 3.304.063 reálných uživatelů, sekci Celebrity 1.565.256 uživatelů, sekci Zprávy pak 1.590.718 uživatelů. Web ahaonline.cz navštívilo v říjnu 2015 celkem 666.375 uživatelů. Sekci Zpravodajství webu tyden.cz navštívilo v tomto měsíci celkem 312.030 uživatelů, sekci Sedmička tohoto webu pak celkem 38.193 uživatelů (*Data z Net Monitor za říjen 2015*).

Žalobci uplatňují ochranu soukromí v souvislosti s články obdobného obsahu souběžně i proti dalším provozovatelům médií (*dále citované žaloby*). Dne 28. 1. 2016 žalobci podali u Obvodního soudu pro Prahu 7 žalobu na ochranu osobnosti proti společnosti CZECH NEWS CENTER a.s., kterou se domáhají za uveřejnění 62 článků o soukromí žalobců v denících Blesk a Aha! a na webech www.blesk.cz a www.ahaonline.cz odstranění těchto článků, zdržovacího nároku ve znění jako zde a každý ze žalobců žádá částku ve výši 2.000.000 Kč jako peněžní satisfakci (*žaloba proti CZECH NEWS CENTER a.s. projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 7 pod sp. zn. 15 C 30/016 – č.l 258-289.*) Dne 16. 3. 2016 podali žalobci k Obvodnímu soudu pro Prahu 5 žalobu proti BAUER MEDIA PRAHA v.o.s. na ochranu osobnosti za uveřejnění celkem 17 článků v týdeníku Spy a na internetových stránkách www.spy.cz, žalobci požadují odstranění článků, zdržovací nárok ve znění jako zde a 750.000 Kč pro každého za žalobců na náhradě nemajetkové újmy. (*žaloba proti BAUER MEDIA Praha v.o.s. projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 70/2016; č. l. 319-330*). Dne 18. 3. 2016 podali žalobci u Obvodního soudu pro Prahu 1 žalobu proti Story Publishing s.r.o. za zveřejnění 14 článků na webu www.vipstory.cz. Řízení skončilo vydáním rozsudku pro uznání, jímž bylo žalobě v plném rozsahu vyhověno, když byla výše uvedené společnosti jako žalované uložena odstraňovací, zdržovací (ve znění totožném jako zde) povinnost a rovněž zaplatit každému ze žalobců na náhradě nemajetkové újmy částku ve výši 750.000 Kč. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 14. 1. 2017 (*žaloba proti Story Publishing s.r.o. a rozsudek pro uznání Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 26 C 30/2016 ze dne 7. 12. 2016, č. l. 234-256*). Dne 18. 3. 2016 žalobci podali žalobu proti BAUER MEDIA v.o.s. za uveřejnění 43 článků o soukromí žalobců v týdenících Pestrý život, Rytmus života a Čas pro hvězdy. Žalobci požadují zdržovací nárok ve znění jako zde a 1.500.000 Kč pro každého ze žalobců jako náhradu nemajetkové újmy (*žaloba proti BAUER MEDIA v.o.s. projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 75/2016; č. l. 292-316*). Dne 18. 3. 2016 podali žalobci žalobu na ochranu osobnosti proti RF HOBBY s.r.o. za zásah do jejich soukromí v podobě zveřejnění 17 článků v časopisech Moje šťastná hvězda, Můj kousek štěstí a Můj čas na kafičko v období od xxx do xxx. Žalobci požadují odstranění upoutávek z internetové stránky youtube.com, zdržovací nárok jako u ostatních žalob a po 750.000 Kč pro každého ze žalobců na náhradě nemajetkové újmy. Nepravomocně bylo žalobě vyhověno v odstraňovacím a (zatím v části) zdržovacího nároku (o části nebylo rozhodnuto) a v rozsahu 500.000 Kč pro každého ze žalobců, proti zamítnutí žaloby v rozsahu 250.000 Kč pro každého ze žalobců se žalobci neodvolali a tento výrok nabyt právní moci. Spis byl odvolacím soudem vrácen soudu I. stupně bez věcného vyřízení, jelikož soud I. stupně nevyčerpal celý předmět řízení stran zdržovacího nároku (*žaloba proti RF HOBBY s.r.o. projednávaná u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 17 C 102/2016 a úřední činnost odvolacího soudu – zdejší věc sp. zn. 58 Co 275/2017*).

Vzhledem k tomu, že k uveřejnění části napadaných článků došlo před xxx, odvolací soud v souladu s ustanovením § 3028 odst. 3 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen o.

z.) vycházel ohledně náhrady nemajetkové újmy ve vztahu k této části Článků z úpravy občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (zkráceně obč. zák.), ve vztahu ke zdravotní povinnosti pro futuro a ve vztahu k Člámkům, které byly zveřejněny od xxx pak z nové právní úpravy, tedy občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (zkráceně o. z.).

Odvolací soud se při právním posuzování věci předně zabýval tím, zda došlo ze strany žalované k zásahu do osobnostních práv a zda tento zásah je neoprávněný, a dospěl – shodně se soudem I. stupně – k závěru, že žalovaná neoprávněně zasáhla do osobnostních práv všech žalobců, a to konkrétně do práva na jejich soukromí a rodinný život.

Podle článku 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je zaručena nedotknutelnost osoby a jejího soukromí. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem.

Podle článku 10 odst. 2 Listiny má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.

Dle ustanovení § 11 obč. zák. má fyzická osoba právo na ochranu své osobnosti, zejména života a zdraví, občanské cti a lidské důstojnosti, jakož i soukromí, svého jména a projevů osobní povahy.

Dle ustanovení § 81 odst. 1 o. z. je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Každý je povinen ctít svobodné rozhodnutí člověka žít podle svého. Dle odst. 2 požívají ochrany zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy.

Dle ustanovení § 86 o. z. nesmí nikdo zasáhnout do soukromí jiného, nemá-li k tomu zákonný důvod. Zejména nelze bez svolení člověka narušit jeho soukromé prostory, sledovat jeho soukromý život nebo pořizovat o tom zvukový nebo obrazový záznam, využívat takové či jiné záznamy pořízené o soukromém životě člověka třetí osobou, nebo takové záznamy o jeho soukromém životě šířit. Ve stejném rozsahu jsou chráněny i soukromé písemnosti osobní povahy.

Právo podle čl. 17 Listiny je zásadně rovno základnímu právu podle čl. 10 Listiny (*nález Ústavního soudu ze dne 10. 12. 1997 sp. zn. II. ÚS 357/96*), přičemž je třeba dbát na to, aby s přihlédnutím k okolnostem každého případu jednomu z těchto práv nebyla bezdůvodně dána přednost před právem druhým (*obdobně srov. nález Ústavního soudu ze dne 25. 6. 1996 sp. zn. IV. ÚS 154/96, rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 31. 1. 2007 sp. zn. 30 Cdo 2711/2006*).

Při střetu svobody projevu s právem na ochranu osobnosti, tedy základních práv, která stojí na stejné úrovni, bude vždy v první řadě věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým (*srov. např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 154/97*).

Z relevantní judikatury Ústavního soudu i Evropského soudu pro lidská práva lze – jak uvádí *nález Ústavního soudu ze dne 23. 6. 2015, sp. zn. II. ÚS 577/13* – abstrahovat jistá východiska (typové problémy), na jejichž posouzení musí obecné soudy v těchto případech založit své rozhodnutí (např. *nález Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13*). Zejména musí být brána v potaz 1) povaha výroku (tj. zda jde o skutkové tvrzení či

hodnotový/hodnotící soud), 2) obsah výroku (např. zda jde o projev „politický“ či „komerční“), 3) forma výroku (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní či dokonce vulgární), 4) postavení kritizované osoby (např. zda jde o osobu veřejně činnou či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou), 5) zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry této kritizované osoby, 6) chování kritizované osoby (např. zda kritiku sama „vyprovokovala“ či jak se posléze ke kritice postavila), 7) kdo výrok pronáší (např. zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.), a konečně 8) kdy tak učiní (tzn. např. jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil). Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi, ovšem jejich relevantní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Zároveň je třeba zdůraznit, že tento výčet relevantních faktorů není taxativní; z hlediska celkového kontextu věci mohou být ve specifických případech významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě zmíněných kategorií zařadit (*nález Ústavního soudu ze dne 3. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 2051/14, body 25 až 31; nález Ústavního soudu ze dne 14. 4. 2015 sp. zn. II. ÚS 2296/14, bod 20*).

Právo na ochranu osobního soukromí je právem fyzické osoby rozhodnout podle vlastního uvážení zda, popř. v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být skutečnosti jejího osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům a zároveň se bránit (vzepřít) proti neoprávněným zásahům do této sféry ze strany jiných osob. Součástí soukromého života je též rodinný život zahrnující i vztahy mezi blízkými příbuznými, když k rodinnému životu patří nejen sociální a morální vztahy, ale také zájmy materiální povahy (např. vyživovací povinnost). Respektování takto pojatého rodinného života zahrnuje závazek státu jednat způsobem umožňujícím normální rozvoj těchto vztahů. (*nález Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2000, sp. zn. II. ÚS 517/99*)

Neoprávněným zásahem do práv chráněných ustanoveními § 11 a násl. obč. zák (resp. § 81 a násl. o. z.) bude zásadně nepravdivé nebo pravdu zkreslující tvrzení. Z toho ovšem neplyne ještě závěr, že neoprávněným zásahem nemůže být i tvrzení pravdivé. Neoprávněným zásahem může být pravdivé tvrzení, které se dotýká intimní sféry života občana, neboť ta je rovněž chráněná výše uvedenými ustanoveními jako jedna z neméně významných složek osobnosti člověka, potřebná k jejímu rozvoji. Intimní sféru tvoří pouze intimní život občana v nejužším smyslu, ale také život rodinný. Bude však vždy věcí konkrétního případu, zda se konkrétní zásah do práva chráněného výše uvedenými ustanoveními dotkl intimní sféry postiženého občana. (*zpráva o rozhodování NS ČSSR Prz 33/67 publikovaná ve Sborníku stanovisek, závěrů, rozborů a zhodnocení soudní praxe, zpráv o rozhodování soudů a soudních rozhodnutí NS ČSSR*)

Ve věcech ochrany osobnosti je zásadně připuštěn důkaz pravdy. Ochrana důkazem pravdy však není možná, jedná-li se o zásahy do intimní sféry člověka, jelikož zde je neoprávněným zásahem i zásah pravdě odpovídající. Intimní sféra člověka je totiž zásadně chráněna i proti projevům, které jsou pravdivé. Přesto je možno vzít do úvahy, že člověk sám svým chováním určitou skutečnost z chráněné sféry intimního života vyloučil, takže se zbavil možnosti úspěšně žalovat, pokud by za této situace někdo o těchto informacích pravdivě informoval. (*Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 1969, sp. zn. Cpj 138/69*)

Lze obecně konstatovat, že osoby veřejně činné, tedy politici, veřejní činitelé, mediální hvězdy aj., musí akceptovat větší míru veřejné kritiky než jiní občané. (např. *nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 367/03*). Ovšem toto neplatí, pokud sdělované informace nikterak nesouvisí s jejich veřejnou činností a nemůže tedy na nich být veřejný zájem. (*viz např. Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 6.2011, sp. zn. 30 Cdo 3063/2009*). Rovněž již

v minulosti bylo judikaturou Nejvyššího soudu obecně dovozeno, že proti žalobě na ochranu osobnosti se žalovaný nemůže úspěšně bránit námitkou, že šířil pouze ty údaje, které sám jen slyšel. (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2003, sp. zn. 28 Cdo 2194/2002)

Je nesporné, že žalobce a) je osobou veřejně známou, jedná se o jednoho z nejuspěšnějších a nejuznávanějších českých xxx posledních let, vztahuje se na něj tedy judikatura týkající osob veřejného zájmu a tak i jiné (vyšší) míry snášení veřejné kritiky a veřejného zájmu. Ve vztahu k posuzované věci je však zásadní, že zájem žalované se netýkal žalobcova uměleckého života, ale jeho soukromí a rodinného života. Tedy konkrétně toho xxx, xxx, xxx, které nijak s jeho veřejnou činností nesouvisí a sám žalobce a) toto téma neučinil součástí svého veřejného informačního seburčení.

I ve vztahu k žalobci a) (o ostatních žalobcích tím spíše) tak platí, že do jeho (jejich) soukromí a rodinného života lze zasahovat jen s jeho (jejich) souhlasem (vyjádřeným výslovně či i jinak), to se přitom týká i pravdivých údajů (zásada důkazu pravdou se zde neuplatní). Žalobce a) (a ani nikdo další ze žalobců) takový souhlas výslovně ani jinak neposkytl. Naopak. Žalobce a) – a sama žalovaná to opakovaně ve svých Článcích uvádí – si své soukromí pečlivě chrání, s médii o něm nemluví, veřejných akcí se účastní poskrovnu. Pokud žalovaná poukazovala na to, že žalobce poskytoval v minulosti rozhovory, pak ty se jeho soukromí netýkaly. Žalobce a) je pro bulvár jistě atraktivní osobou, avšak sám žalobce o tento zájem zjevně nestojí a ohledně svého soukromí a rodinného života dává srozumitelně najevo, že je chrání a že požaduje, aby byly respektovány. Koneckonců důsledné střežení si soukromí a neposkytování informací ze soukromého života nepřímo potvrdila žalovaná i tím, že o žalobci d) po narození – pro absenci informací – informovala v Článcích jako o „xxx“.

Lze říci, že žalobce a) mediální zájem o svou osobu vnímá jako jakési nutné zlo, když žalobce a) a přeneseně zbylí žalobci jako jeho rodina jsou nuceni strpět zájem o ně v souvislosti s uměleckou činností žalobce a), avšak nelze po žalobci a) a tím méně po ostatních žalobcích požadovat, aby byli nuceni strpět jednání zasahující do jejich soukromí a rodinného života v takové míře a způsobu, jakého se dopouštěla Článek žalovaná. Na takovém jednání a na takových informacích není žádný veřejný zájem a je zde plně namísto při střetu práva na ochranu osobnosti (soukromí a rodinného života) se svobodou slova dát přednost ochraně osobnosti, a to při zohlednění všech shora citovaných kritérií.

Lze tak uzavřít shodně se soudem I. stupně a plně v souladu s citovanou právní úpravou a judikaturou, že žalovaná zveřejněním informací ze soukromého a rodinného života žalobců napadaným obsahem Článků neoprávněně zasáhla do práva na ochranu soukromí a rodinného života žalobců.

Nyní k jednotlivým nárokům, které jsou předmětem odvolacího řízení, tj. nároku zdržovacího a nároku na zadostiučinění v penězích (ve vztahu k přiznanému odstraňovacímu nároku se žalovaná neodvolala).

Ad nárok zdržovací

Podle ustanovení § 13 odst. 1 obč. zák. má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Dle ustanovení § 82 odst. 1 o. z. má člověk, jehož osobnost byla dotčena, právo domáhat se toho, aby bylo od neoprávněného zásahu upuštěno nebo aby byl odstraněn jeho následek.

V žalobách domáhajících se uložení povinnosti zdržet se zásahů dotýkajících se osobnosti žalobce se má přesně vyjádřit, jakých činů se má žalovaný zdržet. Pouhé vyjádření, že se má zdržet urážlivých výroků zasahujících do cti žalobce, nestačí, jelikož výrok rozsudku se nemůže týkat jiných zásahů, než ke kterým došlo (viz. Stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 18. 9.1969, sp. zn. Cpj 138/69). Obrana proti zneužívání svobody slova a práva na informace nemůže spočívat v absolutních zákazech. Občanský zákoník i tiskový zákon mají dostatečné prostředky na ochranu proti zneužívání svobody slova a práva na informaci, jejichž smyslem je postihovat jednotlivé excesy, nikoliv stanovovat absolutní zákazy. Výroky rozsudku, kterými se obecně ukládá žalovanému, aby se zdržel urážlivých výroků vůči žalobci, jsou nepřesné a nesprávné. Aby byl rozsudek vykonatelný, musí být rušivý čin ve výroku přesně popsán. Vyjádření určitého omezení zákazu odkazem např. na veřejný zájem nebo oprávněnou kritiku bez dalšího nečiní výrok soudu nevykonatelným, neboť je v možnostech exekučního soudu, aby posoudil naplnění takové výjimky. (*Nález Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2012, sp. zn. II ÚS 171/12*)

Soud I. stupně v řízení správně posoudil, že zde jsou splněny podmínky pro přiznání zdržovacího nároku, neboť opakovaně došlo k zásahu do osobnostních práv žalobců a vzhledem k postoji žalované trvá riziko dalšího zásahu. Soud I. stupně však nevzal v potaz širší uplatněného nároku ve světle judikatorních závěrů výše uvedených a rozsah zdržovací povinnosti stanovil v rozsahu, který pro svou přílišnou šíři neobstojí.

Sami žalobci i v žalobním petitu označili hlavní oblasti zásahu do jejich soukromí, když žádali vedle obecného zákazu konkrétně (demonstrativně) zákaz informací o xxx; o xxx.

Z provedeného dokazování vyplynulo, že právě o těchto konkrétních otázkách žalovaná opakovaně v Článcích informovala a právě jimi bylo zasahováno do soukromí a rodinného života žalobců. Obecný zákaz nad rámec vymezených okruhů tak nemá opodstatnění ani ve skutkovém stavu a představoval by i ve smyslu citované judikatury nepřipustný absolutní zákaz, který by i kolidoval se svobodou projevu. Jak ale vyplývá z citované judikatury, nevyhovění zdržovacímu nároku v určitém rozsahu neznamená, že by v zamítnutém rozsahu bylo zveřejňování informací obecně povolené, soudem aprobované či že by neplatila zákonná úprava. Znamená to pouze to, že v konkrétním sporu není důvodné zdržovací povinnost uložit šířeji; žalobcům pro futuro zůstávají dostatečné prostředky na ochranu proti zneužívání svobody slova.

Odvolací soud tedy na rozdíl od soudu I. stupně shledal žalobu nedůvodnou v rozsahu, kterým bylo žalované obecně uloženo upustit od zveřejňování a šíření informací, komentářů či jakýchkoli jiných sdělení či výroků o soukromém a rodinném životě žalobců. Pokud jde o konkrétně vymezené okruhy zákazu, shledal odvolací soud požadavek žalobců na uložení zdržovací povinnosti pro opakované zásahy a jejich hrozbu v zásadě důvodným. Právě tento rozsah zdržovací povinnosti je i dle odvolacího soudu v zásadě odpovídající zásahům ze strany žalované a právě informování o těchto oblastech života žalobců je namísto žalované do budoucna zakázat, ani zde – s výjimkou zcela konkrétního a obsahově ostře vymezeného tématu xxx – však odvolací soud s respektem k ústavně zaručené svobodě slova neshledal zcela absolutní zákaz důvodný. Proto odvolací soud zákaz u tématu xxx, jakož i u tématu xxx, omezil na případy, kdy je dán rozpor s oprávněnými zájmy dotčených žalobců. Takovéto dodatky změkčující zákazy uveřejňování informací byly aprobovány Ústavním soudem (viz

výše) a nemají vliv na případnou vykonatelnost zdržovacího výroku. Opodstatnění je dáno tím, že nelze pro futuro teoreticky vyloučit, že určité informace uvedeného obsahového zaměření budou mít oprávněný veřejnoprávní přesah a zákaz jejich uveřejnění by byl zásahem do svobody slova. Zákazu tak v důsledku korekce dodatkem nepodléhají např. informace o násilí jako trestné činnosti byť jinak v soukromé sféře žalobců, nebo např. v souvislosti se zneužíváním vztahů mezi žalobci k získání jinak nedůvodných výhod. Nelze také vyloučit existenci informací, které byť z uvedených tematických oblastí, nebudou žalobcům objektivně nijak ke škodě (tak např. žalovanou zmiňovaná holá zpráva o tom, že žalobce a/ se na určitou veřejnou událost dostavil s žalobkyní b/ s údajem, že jde o jeho partnerku).

Odvolací soud tedy ohledně zdržovací povinnosti rozsudek soudu I. stupně výrokem I. částečně potvrdil a částečně změnil tak, že žalobu zamítl.

Ad nárok na náhradu nemajetkové újmy v penězích

Podle ustanovení § 13 odst. 2, 3 obč. zák. pokud by se nejevilo postačujícím zadostiučinění podle odstavce 1 zejména proto, že byla ve značné míře snížena důstojnost fyzické osoby nebo její vážnost ve společnosti, má fyzická osoba též právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích. Výši náhrady podle odstavce 2 určí soud s přihlédnutím k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k porušení práva došlo.

Dle § 2951 odst. 2 o. z. se nemajetková újma odčiní přiměřeným zadostiučiněním. Zadostiučinění musí být poskytnuto v penězích, nezajistí-li jeho jiný způsob skutečné a dostatečně účinné odčinění způsobené újmy.

Zadostiučinění v penězích plní především satisfakční funkci, i když úlohu preventivního významu zákonu odpovídajícího a spravedlivého zadostiučinění nelze vylučovat. Vlastní zásah je nutno hodnotit vždy objektivně s přihlédnutím ke konkrétní situaci, za které k neoprávněnému zásahu došlo (tzv. konkrétní uplatnění objektivního kritéria), jakož i k osobě postižené fyzické osoby (tzv. diferencované uplatnění objektivního kritéria). Uplatnění konkrétního a diferencovaného objektivního hodnocení znamená, že o snížení důstojnosti postižené fyzické osoby či její vážnosti ve společnosti ve značné míře půjde pouze tam, kde za konkrétní situace, za které k neoprávněnému zásahu do osobnosti fyzické osoby došlo, jakož i s přihlédnutím k dotčené fyzické osobě, lze spolehlivě dovodit, že by nastalou nemajetkovou újmu vzhledem k intenzitě a trvání nepříznivého následku spočívajícího ve snížení její důstojnosti či vážnosti ve společnosti pocítovala jako závažnou zpravidla každá fyzická osoba nacházející se na místě a v postavení postižené fyzické osoby. (*rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2009, sp. zn. 30 Cdo 4431/2007, publikovaného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 98/2010*)

Při ochraně osobnosti je primárním významem zadostiučinění funkce satisfakční, tj. přiměřeně s ohledem na všechny okolnosti konkrétního případu, optimálně, a tím účinně vyvážit a zmírnit nepříznivý následek neoprávněného zásahu, když nemajetková újma vzniklá porušením osobnostních práv se v obecném slova smyslu ani nedá "odškodnit" a rozsah vzniklé nemajetkové újmy nelze ani exaktně kvantifikovat a vyčíslit a lze za ni "jen" poskytnout zadostiučinění (satisfakci), rovněž by pak ale náhrada nemajetkové újmy v penězích měla plnit preventivně-sankční funkci. (*nález Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09*) Preventivně-sankční funkci zadostiučinění nelze uplatňovat u každého zásahu do osobnostních práv; je však nicméně nezbytné posoudit vhodnost jejího použití v konkrétním případě, zvláště pak tehdy, kdy skutečně hrozí opakování podobných zásahů do ochrany osobnosti, a kdy je třeba žalovanou od podobných zásahů odradit. (*rozsudek*

Nejvyššího soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. 30 Cdo 1231/2011).

Odvolací soud se tedy v souladu s judikaturou zabýval všemi okolnostmi zásahu, rovněž osobami jak původce tak poškozených, rovněž vzal v úvahu námitky v odvoláních.

Předně k námitce žalované, že primární způsob zadostiučinění je satisfakce morální, tedy (veřejnou) omluvou, kterou však žalobci nepožadují, odvolací soud poznamenává, že jednak zde zásah je takové intenzity, že ani veřejná (tím méně soukromá) omluva by nepostačovala k jeho odčinění, a jednak vzhledem k okolnostem případu, kdy se žalobci domáhají, aby o nich žalovaná nepsala – chrání si soukromí, by veřejná omluva byla kontraproduktivní a i díky tomu není logicky žalována. Pro nezletilé žalobce by pak omluva vzhledem k jejich věku neměla satisfakční účinek vůbec.

K námitce žalované, že nebyla první, kdo o předmětných otázkách informoval, odvolací soud podotýká, že tuto „neoriginalitu“ informací podaných žalovanou nelze brát bez dalšího jako pro žalovanou přílepující okolnost, časová souvislost je pro žalovanou spíše okolností přitěžující. Je totiž sice pravdou, že první, kdo přišel s informacemi o soukromí žalobců, byl deník Aha! a web www.ahaonline.cz, avšak již v ten samý den žalovaná vydala první článek s podtitulkem, že „xxx“, přičemž pak odkazuje na článek v Aha!. Žalovaná tedy ve stejný den jako deník Aha! – třeba poznamenat, že jako jediná již v ten samý den – zveřejnila totožnou informaci, čímž rozšiřovala dopad narušení soukromí žalobců. Zcela bez významu pak není ani to, že web www.tyden.cz měl v předmětné době větší návštěvnost než web www.ahaonline.cz a rovněž že web www.tyden.cz je serióznějším portálem a čtenáři informacím zde uveřejněným věří spíše než ryze společenskému bulváru, jímž deník Aha! je. Vliv pak nemá ani to, že žalovaná měla pouze odkazovat na informace odjinud. Žalovaná tyto informace sama komentovala ve svých Článcích, to že uvedla zdroj svých informací, ji odpovědnosti za zveřejnění informací zbavit nemůže. Naopak sama žalovaná při vědomí, že tyto informace podává čtenářům bulvární tisk, si je měla ověřit a nikoli je bez dalšího šířit.

Z údajů o čtenosti, resp. návštěvnosti internetových stránek a z počtu Článků je zřejmý rozsah zásahu, když ten – ani v porovnání s nejčtenějšími bulvárními deníky – rozhodně není nepatrný, jednalo se o opakované neoprávněné zásahy do soukromí a rodinného života žalobců po dobu řady let, k čemuž odvolací soud při svém rozhodování přihlédl. Rovněž ovšem přihlédl k tomu, že z jiných podaných žalob, zejména tedy z žaloby proti CZECH NEWS CENTER, a.s., je zřejmé, že právě ze strany této společnosti došlo k zásahu, který žalobci vnímají jako nejcitelnější, když intenzitě nasvědčuje i čtenost, návštěvnost webu a rovněž počet článků. I k tomuto je třeba při stanovení výše finanční satisfakce přihlédnout a to rovněž při zohlednění maximálních částek přiznávanými v osobnostních sporech proti bulvárním médiím.

Odvolací soud souhlasí s žalobci, kteří v odvolání i v průběhu předchozího řízení argumentovali preventivně sankční funkcí finančního zadostiučinění, ta zde namísto už jen vzhledem k rozsáhlosti zásahu žalované a k jedinečnosti tohoto sporu v tom, že do soukromí žalobců je zasahováno ze strany téměř celého světa bulvárních médií v ČR, je, avšak zároveň je třeba mít na paměti, že preventivně sankční funkce by zde měla být vždy až sekundární, když primární funkcí náhrady nemajetkové újmy v penězích by vždy měla být funkce satisfakční – odčinění vzniklé nemajetkové újmy.

Při určování výše finančního zadostiučinění bylo ze strany odvolacího soudu přihlédnuto rovněž k přístupu žalobců, kteří podali žalobu až téměř 4 roky poté, co začalo docházet k publikování žalobou napadených sdělení. Žalobci sice vysvětlují, co je k tomuto

„otálení“ vedlo, avšak jakkoli jsou tyto důvody pochopitelné, nic to nemění na tom, že pokud by se žalobci začali bránit dříve (např. i předběžným opatřením a jen zdržovací žalobou), mohli se vyhnout, resp. předejít dalším nepříjemnostem, jež jim přineslo dlouhodobé opakování a zostřování informací poskytovaných žalovanou, tedy prohlubování zásahu do jejich osobnostních práv, přičemž bylo zřejmé, že žalovaná – ani ostatní bulvární média – o soukromí žalobců informovat samy od sebe nepřestanou. Tento časový odstup prvního zásahu a podání žaloby je rovněž tím, co odlišuje tento spor od sporů, v nichž byly proti bulvárním médiím doposud přiznávány na náhradu nemajetkové újmy nejvyšší částky, když v těchto případech se vždy dotčená osoba ohradila a podala žalobu bezprostředně po publikování závadných informací a také možná díky tomu se informace nezačaly objevovat ve všech bulvárních médiích, jako je tomu zde.

Soud I. stupně pak při určování výše relativní satisfakce u jednotlivých žalobců správně přihlédl k tomu, že primárním objektem Článků je žalobce a), rovněž správně zhodnotil, že zásahy vzhledem k nezletilým žalobcům c) a d) jsou výrazně nižší intenzity, než tomu bylo u jejich rodičů. Odvolací soud považuje za – s ohledem na vše výše uvedené – vyšší peněžní satisfakce, jak ji určil soud I. stupně správnou ve vztahu k žalobcům a), c) a d), pokud jde o žalobkyni b), má za to, že jí vzniklo právo na zadostiučinění vyšší.

Zásah u žalobce a) je sice zcela jistě rozsáhlejší v tom smyslu, že se informace dostává k více osobám, které ho znají, kdežto žalobkyni b) veřejnost neznala – resp. stala se nechtěně známou až po uveřejnění Článků o jejím soukromí v médiích, sama například řekla, že svým pacientům situaci vysvětlila, je zřejmé, že zásah měl v tomto smyslu větší (širší) dopad u osoby žalobce a). Avšak co se týká obsahu informací v Článcích, ten je mnohem citelnější, více zraňující pro žalobkyni b), když je v nich zcela nedůstojně označována za „xxx“, „xxx“, dokonce za „xxx“, těmito výrazy je zpochybňován obsah jejího mateřství, když se podává, že snad původně měla být xxx, naznačuje se rovněž, že xxx. Z těchto důvodů je zřetelné, že naopak u žalobkyně b) měl zásah vyšší intenzitu, byl hlubší. Vzhledem k tomu, že zásah u žalobce a) je širší, u žalobkyně b) je naopak hlubší, došel odvolací soud k závěru, že je namísto vyšší relativní satisfakce pro žalobce a) a b) určit ve shodné výši.

Pokud pak jde o peněžní satisfakci poskytnutou žalobcům c) a d) tak zde odvolací soud plně souhlasí se soudem I. stupně, že zásah i vzhledem k jejich nízkému věku nemohl dosáhnout takové intenzity jako u dospělých žalobců, navíc to byli právě dospělí žalobci a zejména žalobce a), kdo byl v centru pozornosti, nelze však říci, že by to, že si plně zásah vzhledem ke svému věku neuvědomují, bylo snad důvodem, proč by vůbec neměli mít právo na satisfakci v penězích v jakékoli výši.

Zde odvolací soud odkazuje na rozsudek *Nejvyššího soudu ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 30 Cdo 3466/2015* (jež byl občanskoprávním kolegiem Nejvyššího soudu dne 17. 5. 2017 schválen k publikaci ve Sbírce rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu). Zde je konstatováno, že „o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích. Představuje opak škody; nemajetková újma je tedy nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění. Lze tak hovořit o škodě morální, ideální, imateriální, za kterou náleží poškozenému peněžita – materiální – satisfakce. Projevuje se tedy v těžce definovatelné sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot.“ Nejvyšší soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že nárok na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce řízení vzniká také účastníku, který si v důsledku nízkého věku neuvědomuje průběh řízení. Tedy, že to, že osoba plně nevnímá obsah zásahu, neznamena, že nemá právo na náhradu nemajetkové

újmy, přičemž tento závěr se uplatní analogicky i v této věci. Je zřejmé, že žalobci c) a d) mohli pociťovat určité nepohodlí v rodině, když je zřejmé, že v důsledku zveřejnění Článků byla narušena „rodinná pohoda“, když stres a nepohodlí, jež prožívá matka (i otec), dopadá i na dítě, a dochází k narušení jeho osobního zájmu ve smyslu výše uvedeném.

I žalobcům c) a d) tedy náleží peněžitá satisfakce, avšak nižší, než je tomu u žalobců a) a b), když tyto útoky se nezletilých žalobců nedotýkají v takové míře jako u jejich rodičů. Pokud je argumentováno ochranou žalobců c) a d) do budoucna a preventivním účinkem náhrady nemajetkové újmy, tak odvolací soud poukazuje, že jednak primární má být vždy funkce satisfakční a také že sami žalobci uvádějí, že z hlediska prevence do budoucna a ochrany nezletilých dětí je klíčový zdržovací a odstraňovací nárok, s čímž se odvolací soud plně ztotožňuje. Vyšší částka, než byla na náhradě nemajetkové újmy přiznaná soudem I. stupně, by pak nebyla důvodná. Pokud žalobci zmiňují rozsudek Nejvyššího soudu 30 Cdo 3770/2011, kde byla přiznána částka vyšší, tak odvolací soud poznamenává, že tam byl nezletilý primárním terčem útoků, v nichž byl dehonestován, zde byli žalobci c/ a d/ (který v době prvních zásahů ani nežil) zasaženi podružně, zprostředkovaně.

Odvolací soud shodně se soudem I. stupně dospěl k závěru, že výše přiměřeného zadostiučinění činí u žalobce a) 500.000 Kč a u žalobkyně c) a žalobce d) (tam s úpravou dále uvedenou) po 100.000 Kč, ve vztahu k žalobkyni b) pak shledal přiměřenou výši 500.000 Kč. Tyto částky však žalobcům nepřiznal, neboť na rozdíl od soudu I. stupně (a žalobců) shledal důvodnou žalovanou vznesenou námitkou promlčení (č.l. 111), resp. u žalobce d) je na roveň promlčení okolnost, že část Článků vyšla před tím, než mu vznikla právní osobnost a netýkaly se ho a ani se ho nedotýkaly, proto i u něj nelze ve vztahu k části Článků a priori zadostiučinění přiznat (stejně jako u ostatních žalobců a/ až c/ jen z jiných důvodů).

Pokud jde o promlčení (ve vztahu k žalobcům a/ až c/) odvolací soud na rozdíl od soudu I., který se ztotožnil s argumentací žalobců, nemá za to, že přestože námitka promlčení je důvodná, nemá žádný vliv a dopad na požadovanou výši relutární satisfakce.

Současně pak odvolací soud na rozdíl od soudu I. stupně má za to, že vznesenou námitku promlčení je třeba posuzovat podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., neboť se týká práva na náhradu nemajetkové újmy za zásahy Články uveřejněnými více než 3 roky před podáním žaloby (18. 3. 2016), tj. za zásahy z doby před 1. 1. 2014. Zde se tak podle § 3028 odst. 3 a § 3036 o. z. uplatní promlčecí lhůta podle občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. [§ 3037 o. z. se zde pro obsolentnost neuplatní, jak správně namítla žalovaná s odkazem na Stanovisko č. 2 Expertní skupiny Komise pro aplikaci nové civilní legislativy při Ministerstvu spravedlnosti ze dne 7. 12. 2012 k přechodnému ustanovení § 3037 z. č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (<http://obcanskyzakonik.justice.cz/images/pdf/Stanovisko-02.pdf>) a shodně závěry nauky.]

Právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích podle § 13 odst. 2 obč. zák. je právem majetkové povahy, které se promlčuje (pouze) v obecné promlčecí době podle § 101 obč. zák. (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 12. 11. 2008, sp. zn. 31 Cdo 3161/2008, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 73/2009). Začátek běhu promlčecí doby je pak dán zásahem.

Ve vztahu k Článkům č. 1 až 8, které byly zveřejněny v období mezi 11. 6. 2012 a 3. 2. 2013, je tak námitka promlčení vznesená žalovanou důvodná, neboť žaloba byla podána až dne 18. 3. 2016. Právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve vztahu k těmto 8 Článkům je tak promlčeno v souladu s ustanoveními § 100 odst. 1, 2 a § 101 obč. zák.

promlčené. Protože žalovaná se promlčení dovolala, nelze žalobcům právo na náhradu nemajetkové újmy v penězích ve vztahu k těmto 8 článkům, tj. ve vztahu k čtvrtině z celkového počtu 32 Článků, podle ustanovení § 100 odst. 1 věta třetí obč. zák. přiznat. Z tohoto důvodu byla žaloba vždy co do čtvrtiny požadované částky 250.000 Kč nedůvodnou.

Jak je již zmíněno výše, promlčení se nemůže týkat práv žalobce d). Ten se totiž narodil až dne xxx, na roveň promlčení je ale u něj skutečnost, že předmětných 8 Článků bylo zveřejněno před jeho narozením, resp. dokonce před tím, než mu vznikla právní osobnost (§ 25 o. z.) a hlavně jeho osobně se netýkaly a nedotýkaly. O dalších 24 Článcích, resp. 22 Článcích, , kdy nejstarší z nich (Články 9 a 10) byly uveřejněny dne xxx a Článek č. 11 pak xxx, lze odhadem, který je zde pro posouzení věci dostatečný, říci, že Články č. 11 až 32 spadají do období, kdy již žalobce d) ve smyslu ustanovení § 25 o. z. měl právní osobnost. Část z těchto zbylých Článků byla zveřejněna ještě před narozením žalobce d), avšak vzhledem k tomu, že se týkají i jeho bytostného soukromí (xxx), odvolací soud vztahoval přiznané peněžitého zadostiučinění u žalobce d) k celé této skupině Článků, tj. 11 až 32, přičemž shodně s ostatními žalobci zde uvažoval o nedůvodnosti žaloby a priori v rozsahu jedné čtvrtiny, přesnější rozlišení části zde nepovažoval za potřebné.

S ohledem na výše uvedené tak odvolací soud dospěl k výslednému závěru, že žalobcům lze přiznat vždy jen tři čtvrtiny částky, kterou určil jako přiměřené zadostiučinění ve vztahu ke všem 32 Článkům, tj. dospělým žalobcům, tedy žalobci a) a žalobkyni b) je namíste přiznat po 375.000 Kč a nezletilým žalobcům, tj. žalobkyni c) a žalobci d) po 75.000 Kč (kdy u žalobce d/ nejde o vliv promlčení práva, ale okolnost, že ve vztahu k Článkům vydaným před vznikem jeho právní osobnosti, tj. ve vztahu k Článkům 1 až 10, vůbec k zásahu nedošlo).

Ve výsledku tak odvolací soud výrokem I. částečně – v rozsahu, jak vyplývá z výroku – potvrdil výrok II. napadaného rozsudku o uložení zdržovací povinnosti, a to postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř., a částečně jej postupem dle § 220 odst. 1 písm. b) změnil tak, že žalobu zamítl.

Výrok III. napadaného rozsudku o uložení povinnosti zaplatit žalobcům zadostiučinění v penězích postupem dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. částečně změnil jen tak, že žalobu zamítl co do částky 125.000 Kč ve vztahu k žalobci a), co do částky 25.000 Kč ve vztahu žalobkyni c) a co do téže částky ve vztahu k žalobci d); ve zbylém rozsahu tento výrok postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, tj. potvrdil jej v rozsahu uložení povinnosti zaplatit žalobci a) částku 375.000 Kč, žalobkyni b) částku 300.000 Kč, žalobkyni c) částku 75.000 Kč a žalobci d) částku 75.000 Kč.

Zamítavý výrok III. napadaného rozsudku, pak postupem dle § 220 odst. 1 písm. b) o. s. ř. částečně změnil jen tak, že – nad rámec částky 300.000 Kč přiznané žalobkyni b) výrokem II. napadené rozsudku – přiznal žalobkyni b) dalších 75.000 Kč, ve zbývajícím rozsahu odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v tomto výroku postupem podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdil, tj. potvrdil zamítnutí částky 500.000 Kč ve vztahu k žalobci a), částky 625.000 Kč ve vztahu k žalobkyni a), 900.000 Kč ve vztahu k žalobkyni c) a 900.000 Kč ve vztahu k žalobci d).

Vzhledem ke změně rozsudku soudu I. stupně ve věci samé rozhodoval odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů.

Předně je třeba poznamenat, že soud I. stupně vycházel při výpočtu odměny advokáta ze správné tarifní hodnoty 50.000 Kč dle ustanovení § 9 odst. 4 písm. a) vyhl. č. 177/1996

Sb., advokátní tarif (dále jen „AT), správně přiznal zástupci žalobců rovněž DPH, avšak nesprávně přiznal žalobcům náhradu nákladů dohromady, když náhrada nákladů řízení náleží každému ze žalobců zvlášť. Žalobci byli před soudem I. stupně plně úspěšní co do odstraňovacího nároku. Pokud jde o zdržovací nárok, žalobci byli úspěšní z jedné poloviny – byli úspěšní co do konkrétních oblastí, o kterých se má žalovaná zdržet informování, avšak neúspěšní ve zbývajícím rozsahu, obecném zákazu informování o soukromém a rodinném životě žalobců. Pokud jde o požadavek na relutární satisfakci, zde byli žalobci úspěšní ze tří čtvrtin, když ve vztahu k (cca) čtvrtině článků a tím i čtvrtině požadovaného zadostiučinění bylo právo a priori promlčeno, resp. u žalobce d) vůbec nevzniklo a ve zbývajícím rozsahu byli úspěšní sice jen částečně, ale jejich neúspěch záležel na úvaze soudu (§ 142 odst. 3 o. s. ř.). Celkem tedy žalobci měli tříčtvrtinový úspěch (a žalovaná čtvrtinový) a náleží jim tedy náhrada nákladů řízení v rozsahu jedné poloviny (§ 142 odst. 2 o. s. ř.). Náklady řízení se skládají u každého ze žalobců ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu a z nákladů na advokáta. Soud I. stupně zde chyboval, když nesprávně určil počet úkonů, avšak nikoliv tím, že nezapočítal úkon další porady s klientem dle § 11 odst. 1 písm. c) AT, nýbrž tím, že nepřiznal úkon převzetí věci (§ 11 odst. 1 písm. a/ AT) a že nereflekoval, že jednání před soudem dne 13. 4. 2017 trvalo více než dvě hodiny a náleží za něj odměna za dva úkony právní služby (§ 11 odst. 1 písm. g/ AT). Celkem tak náleží žalobcům odměna za šest úkonů právní služby dle § 11 odst. 1) AT a jeden úkon dle § 11 odst. 2) AT. Přičemž vzhledem k faktu, že jsou všichni žalobci zastoupeni stejným advokátem, se odměna postupem dle ustanovení § 12 odst. 4 AT snižuje o 20 %. Každému ze žalobců tedy vznikly tyto náklady: soudní poplatek ve výši 10.000 Kč, odměna advokáta ve výši 16.120 Kč ($=3100 \times 0,8 \times 6,5$), režijní paušál 525 Kč jako jedna čtvrtina ze 7 režijních paušálů po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a DPH ve výši 3.495,45 Kč jako 21% DPH z částky 16.645 Kč. Celkem tak náklady každého ze žalobců činí za řízení před soudem I. stupně 30.140,45 Kč ($=10.000+16.120+525+3495,45$) – k chybě v počtech v součtu viz v závěru odůvodnění. Náhrada nákladů řízení pak činí polovinu z této částky, tj. 15.070,23 Kč ($=30.140,45 / 2$).

V řízení před odvolacím soudem byli žalobci úspěšní z poloviny co do zdržovacího nároku a do tří čtvrtin stran nároku na finanční zadostiučinění (z výše uvedených důvodů). Žalobci tedy byli celkově úspěšní co do 5/8, neúspěšní ve zbývajících 3/8, postupem dle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. jim tedy náleží náhrada jedné čtvrtiny nákladů řízení. Ty se u všech žalobců skládají z odměny za zastupování advokátem v rozsahu tří úkonů právní služby dle § 11 odst. 1 AT – odvolání žalobců, vyjádření k odvolání žalované a účast na jednání před odvolacím soudem dne 9. 10. 2017, to vše ponížené o 20 % dle ustanovení § 12 odst. 4 AT, z 225 Kč jako jedné čtvrtiny ze tří režijních paušálů po 300 Kč dle § 13 odst. 3 AT, z 1.609 Kč jako 21% DPH z částky 7.665 Kč a dále soudního poplatku za odvolání ve výši každým ze žalobců zaplacené. Žalobci a) tedy náleží náhrada nákladů odvolacího řízení ve výši 3.568,67 Kč [$=(5.000+7.440+225+1.609,65)/4$], žalobkyni b) částka 4.068,67 Kč [$=(7.000+7.440+225+1.609,65)/4$] a žalobkyni c) a žalobci d) každému 4.568,67 Kč [$=(9.000+7.440+225+1.609,65)/4$].

Žalobci a) tedy náleží náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů v celkové výši 18.638,90 Kč ($=15.070,23+3.568,67$), žalobkyni b) částka 19.138,90 Kč ($=15.070,23+4.068,67$), a žalobcům c) a d) oběma po 19.638,90 Kč ($=15.070,23+4.568,67$).

Ve vyhlášeném znění rozsudku odvolacího soudu v jeho nákladovém výroku IV. byla zjištěna při zpracování písemného vyhotovení rozsudku zjevná chyba v psaní, kdy žalobkyně

b) byla označena jako žalobce b) a zjevná chyba v počtech – součtu, kdy bylo nesprávně sečteno, že celková výše nákladů každého žalobce před soudem I. stupně se rovná 30.190,45 Kč, avšak správně je 30.140,45 Kč – viz výše výpočet. Nesprávný součet byl tedy vyšší o 50 Kč u každého žalobce, což se v náhradě promítlo polovinou (25 Kč), konkrétně tak byl nesprávný součet u žalobce a) **18.663,90 Kč** (správně o 25 Kč méně, tj. 18.638,90 Kč), žalobkyně b) **19.163,90 Kč** (správně o 25 Kč méně, tj. 19.138,90 Kč), žalobkyně c) **19.663,90 Kč** (správně o 25 Kč méně, tj. 19.638,90 Kč) a žalobci d) částka ve výši **19.663,90 Kč** (správně o 25 Kč méně, tj. 19.638,90 Kč). Oprava těchto zjevných nesprávností byla učiněna přímo v písemném vyhotovení rozsudku, který necht' je v uvedené části brán taktéž jako **o p r a v n é u s n e s e n í** (§ 164 ve spojení s § 211 o. s. ř.) s tím, že dovolání proti němu není přípustné.

Závěrem pak odvolací soudu vzhledem k námitce žalované k obsahu předžalobní výzvy na okraj uvádí, že fakt, že v předžalobní výzvě nebyly uvedeny všechny Články je pro konkrétní spor nepodstatný, když se zde přiměřeně uplatní závěry vyjádřené v usnesení Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. z. 29 Cdo 4388/2013, které bylo uveřejněno ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 75/2015. Nejvyšší soud zde uvedl, že při rozhodování o náhradě nákladů řízení nelze izolovaně posuzovat (jen) to, zda žalobce způsobem určeným ustanovením § 142a o. s. ř. vyzval žalovaného k plnění, nýbrž je nezbytné přihlédnout i k dalším okolnostem konkrétní věci, zejména pak k povaze (a výši) uplatněné pohledávky (za účelem uvážení, zda vskutku při naplnění obecné míry obezřetnosti lze uvažovat o "opomenutí" dlužníka pohledávku zaplatit), k postoji dlužníka k (následně) uplatněné pohledávce, jakož i k reakci dlužníka na zahájení soudního řízení a doručení žaloby. V případě požadavku na odstranění Článků je pak především namístě přihlédnout k postoji žalované strany k žalobou požadovanému odstraňovacímu nároku poté, co jí byla žaloba doručena, když je zřejmé, že zde žalovaná ani po doručení žaloby dobrovolně neplnila. Výtky žalované k předžalobní výzvě žalobců tak nejsou pro otázku přiznání náhrady nákladů řízení relevantní, podmínky pro nepřiznání náhrady nákladů řízení žalobcům podle ustanovení § 142a o. s. ř. nebyly dány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **j e** dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má - li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Pouze proti nákladovému výroku IV. dovolání přípustné **n e n í** (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

V Praze dne 9. října 2017

JUDr. Veronika Křesťanová, Dr. v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová